

[Holger Larsen.]

den højtærede Indenrigsminister Kravene fra de arbejdsløse, i Dag afviser han de gamle og Invaliderne. Jeg synes, at det, det drejer sig om, i Virkeligheden er at søge at afbøde, hvad denne Vinter har slaaet i Stykker, og den har slaaet Livslykken i Stykker for mangfoldige Mennesker i vort Land. Her kan man ikke henvise til det private Initiativ. Jeg erkendte, at det er glimrende. Jeg ser naturligvis hellere, at en Mand, hvis man ikke er i Stand til at hjælpe ham gennem Statsforanstaltninger, bliver hjulpet ved privat Initiativ, end at han slet ikke hjælpes. Men jeg har aldrig anerkendt og vil aldrig anerkende, at man gennem det private Initiativ skulde kunne afbøde den Nød, der findes i de Hjem, der her er Tale om; det lader sig simpelt hen slet ikke gøre. Selv om vi gennemfører dette Brændselsforslag, tror jeg, at der vil blive Plads nok her i Landet for det private Initiativ. Den højtærede Indenrigsminister kan være overbevist om, at der vil blive Masser af Plads for det. Jeg maa da ogsaa gaa ud fra, at den højtærede Minister stadig er Læser af vore politiske Blade, at han stadig er Læser f. Eks. af den københavnske Presse. Der vil han daglig kunne læse grufulde Eksempler paa Nød og Elendighed; over de daglige Indsamlingslister nævnes stadig nye Eksempler paa, hvorledes Nøden og Elendigheden breder sig. Lad mig med den højtærede Formands Tilladelse give en kort Prøve derpaa. Der staar saaledes over en Brændselsindsamling: De fattiges Haab, og saa fortsættes der:

„Der er Tusinder af fattige, der ikke før har bedt om lidt Varme til Kakkellovnen, i Haab om, at den fortvivlende Frost snart maa blive jaget af Landet, men de er blevet skuffet i deres Haab og beder nu saa indtrængende, som de formaar, om lidt Hjælp.“

Det maa dog vise den højtærede Indenrigsminister, at Forholdene er fortvivlede; det er ikke de almindelige fattige, ikke dem, der gaar og faar Hjælp her og der, det er Mennesker, som nu paa Grund af de høje Brændselspriser og Frosten har været nødsaget til at komme og sige: Maa vi være med til at faa Del i Udbyttet af denne Indsamling. Jeg skal nævne et andet Tilfælde: En firsindstyveaarig gammel Mand skriver med rystende Haand, at aldrig har han bedt før, men om han blot denne Gang maatte faa et Par Hektoliter Koks, saa han endnu en Gang kunde faa lidt Varme i sit gamle Legeme. Den Slags Veraab kunde vi nævne Tusinder og atter Tusinder af Eksempler

paa ude i Landet, fordi de er Udslag af de virkelige Forhold; selv om dette Tilfælde maaske nok er sat op af en eller anden fantasifuld Journalist, vil man dog kunne skaffe i Hundredvis af den Slags, fordi Forholdene faktisk ligger saaledes i Landet.

Naar dette er Tilfældet, er der saa nogen som helst Grund for den højtærede Minister til at sætte sig paa den høje Hest og ironisere? Ministeren ved jo saa udmærket godt, hvad Meningen med Lovforslaget er; at Lovforslagets § 1 taler om, at i Kommuner, hvor man ikke har ydet Brændselshjælp til Aldersrentenydere, skal disse have en Ret til at kunne forlange denne Brændselshjælp, og hvor man ikke har ydet Brændselshjælp til Invaliderne — og det ved den højtærede Indenrigsminister jo nok, at det har vi ingen Steder gjort, hvad jeg allerede nævnte i min første Tale —, der skal Invalidere rentenydere være berettiget til at kræve Brændselshjælp. Dette er Hensigten med § 1, det ved den højtærede Minister saa udmærket godt, og skulde der være et Komma eller et Punktum, der staar forkert, skal vi ikke have noget imod, at det bliver ændret, det er ikke det, det drejer sig om; hvad det drejer sig om, er at skaffe det Brændsel til Veje, der skal benyttes. Saa siger den højtærede Minister, at i § 2, der omhandler Tillægshjælp, er der ikke Tale om Invaliderne. Jo, højtærede Minister, der er Tale om dem paa to Maader. For det første har Invaliderne ikke faaet Brændselshjælp, og som Følge deraf behøver de ikke i første Omgang at faa Tillægshjælp, men dernæst har jeg ikke noget imod — og saaledes vil jeg ogsaa gerne have Forslaget fortolket —, at de baade bliver hjulpet i første og i anden Omgang. Derfor staar der ogsaa til Slut i § 2: „samt under samme Forhold Uddeling til Invalidere rentenydere“.

Altsaa, der er ikke Tvivl om, hvad Hensigten er med Lovforslaget. Og overfor den højtærede Ministers Fordyben sig i Refusionsbestemmelserne vil jeg sige, at det vilde dog være meget naturligt, at de Kommuner, der ikke har ydet noget, faar en Refusion, der ligger paa samme Linie som de Kommuner, der hidtil har ydet, og det er jo det, der er Meningen. Derfor er de $\frac{7}{12}$ sat ind; de Kommuner, der hidtil har ydet Brændselshjælp, de faar $\frac{7}{12}$ af Staten dertil, og derfor er Tanken denne, at de Kommuner, der nu tvinges til at yde noget, der, hvor man kan komme og sige: i Henhold til denne Lov har vi Ret til at faa Brændselshjælp — at disse Kommuner ogsaa skal have $\frac{7}{12}$. Disse $\frac{7}{12}$ gælder i Virkeligheden for hele det Beløb, der ydes Invalidere rentenydere, fordi vi har ment at maatte stille alle Kommuner un-